

«Los amigos de Otegi»

«Sorprèn, doncs, que en un país que se n'ha fet un fart de blanquejar franquistes per la seva participació en la transició, la figura d'Otegi encara es tracti, avui dia, com una mena d'espantall»

Arran de la sentència del Tribunal Europeu de Drets Humans en què es condemnava la justícia espanyola per haver violat el dret d'Arnaldo Otegi i les altres quatre persones condemnades pel procés Bateragune a un judici just, hem tornat a sentir veus amb posat d'escandalitzades que denunciaven la proximitat de l'independentisme català amb la figura d'Otegi.

Los amigos de Otegi, deien, com si haguessin esmentat al dimoni mateix. Alguns diputats mostraven fotos d'Otegi amb líders independentistes com si això hagués d'avergonyar-los. Aquesta consideració d'Otegi en el discurs oficial espanyol és ben simptomàtica.

Generalment, en situacions postconflicte, els líders de moviments que han fet la transició de l'ús de la violència a les vies estrictament polítiques són apreciats com a part de la solució. No cal blanquejar el passat de ningú, ni canviar el judici ètic sobre la violència exercida per ETA.

Al contrari: precisament és des del rebuig a tot allò que cal entendre quin és el paper històric de cadascú. I en el cas d'Otegi, qualsevol mirada una mica freda a la seva biografia deixa clara la seva contribució fonamental per la superació del conflicte violent al País Basc. Si algú representa el gir estratègic que va portar ETA a la dissolució és la figura d'Arnaldo Otegi.

Sorprèn, doncs, que en un país que se n'ha fet un fart de blanquejar franquistes per la seva participació en la transició, la figura d'Otegi encara es tracti, avui dia, com una mena d'espantall. Com si no hagués passat res al País Basc els darrers quinze anys i com si Otegi no hi hagués tingut res a veure.

És clar que aquest discurs de demonització d'una de les figures fonamentals per la pau al País Basc és coherent, i diria que necessari per legitimar l'estratègia politicojudicial espanyola, que va intentar boicotejar fins al darrer dia el procés polític engegat dins de l'esquerra abertzale per deixar enrere la violència d'ETA.

El mateix judici Bateragune, que ara Estrasburg ha considerat injust, i que va portar Otegi i altres quatre persones a passar entre sis anys i sis anys i mig a la presó és l'exemple més clar d'un incompreensible intent politicojudicial d'entorpir aquesta transició cap a les vies pacífiques.

Durant molts anys molta gent a la resta de l'Estat i, també, a Catalunya va callar i va mirar cap a una altra banda davant la vulneració de drets civils i polítics que va comportar l'estratègia del "todo es ETA". Hom pensava que era l'existència de violència, que ho podia justificar (gairebé) tot.

Avui, que els aparells de l'estat repliquen l'estratègia a Catalunya, on de violència no n'hi ha hagut més que la policial, s'aixequen algunes veus més de denúncia. Però hi ha molts silencis que s'han reproduït. Potser és que no era la violència sinó la unitat d'Espanya. Coses del no-nacionalisme.